

N° 19.

Sydämen Sulatusta

Jumispelle.

Jak. Juteini.

Wipurissa.

Cederwallerin Pösten ja Pojan Kirja-painosla-
monna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Rehottus

armahamaan kanssa-luotuja.

Luoja! armas ajniaan,
sulje täällä synnin tie,
joka vielä maalda wie
kadotuksen kattilaan.

Koska Luoja tahtoi kaikki elävät maan päällä elämän nautinnosta osalliseksi tehdä ja sitä warten sukukunnat säilyttää, andoi hän heille, runsaan hyvän siwussa, waiketta tundewan luonnon, jota wailla ei tukaan huolisi, ei tietäisi kawahtaa turmelustansa, josta olennot jälle peräti hukkuisivat. Kuin nyt ihminen oli erittäin Luojansa rakkauden pää-maali ja hänelle lahjoitettiin järki, tieto hyvästä ja pahasta tahdon wapaudessa, että hän hywyttä harjoittaisi ja pahuutta poistaisi, niin on hänen welwollisuudensa, ehkä omaksi hyväksensä, suojella ja sääliä luondo-kappaleita, ja tarpeen tähden näitä lopetettaissa heidän kuolemansakin hetken liewittää, ei pitkistään ja lisäten tuskaa raatelemisella, eikä petojakan häwitettäissä niitä ehdolla kiusata, vielä vähemmän etsiä huwitusta julmuudessa, waan kussakin tilassa vähendää taiketa pikaisella kuolettamisella waikudet päättää. Toisin tehden owat ihmiset Banhurskauden angaran

koston alaiset, ilman toivoa laupiutta löytämään, kuin ei itse laupiaat olla. Totisesti on sen työläs armoa rukoilla, joka tiusaten raatelee kansaluotujansa; sille on armon owi suljettuna, jota ei awata julman ja paatuneen ruikutukselle. Eikös siis jo pitäisi julmuutta hillittämän ja hyvän Jumalan suosioksi pahuutta ja ilkeyttä kungin wäistämän? Ei ainoastansa itse wäistämän, waan muitakin niistä estämän, jos me suomme itsellemme ihmisen arwoa ja tahdomme Herralle otolliset olla; sillä hän lukee kaiken sen tehdyksi itsellensä, olkon hyvä taikka paha, mitä hänen luoduillensa osotetaan, etengin ihmisille ihmisinä, jotka monella muotoa owat yhtä kanda ja siinäkin toinen toisensa wertaisia, että he kaikki armon lähteestä hyöhyttä ammendawat, jota enemmän, sitä suurempi on siitä tilin teko toisessa elämässä.

Hirviä on synnin hinda,
 kuin ei rietas, kurja rinda
 laske muille laupiutta,
 eikä huoli, ehkä täällä,
 koston nähden päänsä päällä,
 valmistunpi waiketta.

Ihmisen arwo.

Ihminen on aivan
 yli ilon, waiwan

koska toivo ombi tunnossa ;
luotu lakastuwa
ombi Luojan kuwa ,
jos on rakkautta rinnassa.

Kunllen ruitutukset ,
rumat ruitutukset ,
eikö sydän paisu powessas ?
eikö löydä luondos ,
sula hyvän-suondos
toisen tuskaa itse tunnossas ?

Tämän tunnon juuri
arwo ombi suuri,
ihanaisin ihmisyhdelle ;
täällä tätä wailla
olet outo mailla,
ilkeyskin iäisyhdelle.

Petäjän on pinda
raatelian rinda ,
tunnotoina toisen tuskissa,
joka jäätyneeksi,
kylmä-kiskoiseksi
jääpi, aina julma juonissa.

Tämä turma tapa
on kuin kiiven rapa ,
jot' ei koston pelko pehmitä ,
waikka waan on täällä
mullan mustan päällä
sydämellä syytä lämmitä.

Quotuen arwo.

Katso, ilman kannen alla
kaikkialla

kaunistuvat kaswannot.

Moninaiset muodossansa,
menossansa
ovat luonnon olennot.

Muista, joka mainiolla
mielit olla
itse onnen omainen, —
muista, että elävillä
enemmillä
myös on arwo ainainen.

Tämän näyttää näkö, kuulo,
tundo, tunto,
aika alinomainen.
Mitä toiste tuonelassa
tulewassa
nähdä saat, on salainen.

Ilmeinen on ihmisillä,
elävillä
sama syndy kuolemaan,
waan ei vielä tutkittuna,
tunnettuna
tulo tuonen satamaan.

Ohkä kuollaan kamalasti,
kauheasti
elämästä eksytään,
tuka tiesi kuolemassa
kamalassa
suloisesti synnyttään.

Mitä vielä puuttuu meidän
wäsyneildä,
taiwahasfa täytetään;
jos on moni wailla mielä,
wailla kieldä,
siellä lahja lisätään.

Pidä siis jo, sielu parka,
tundo arka,
lanna sydän suloinen.

Älä kohta kowuudella,
kurjuudella
toista, maassa matoinen.

Älä kiisaa kituwaista,
kuolewaista
luonnon lasta leikiten;
turhallakin tundo syvä,
arwo hyvä
ombi maassa madellen.

Heimolainen helwetille
hirwiälle
ilon tundee ilkeän,

koosta piina pilkallinen,
pittäällinen
suotta surmaa elävän.

Linnun pesä.

Isän maja ihmisengin,
syndy-paikka syndisengin
armahaksi arwataan,
kallihiksi katsotaan.

Näin on pesä pienimmällä
linnullakin lendäwällä
paikka pyhä paettaa,
waan ei suotta sullottaa.

Siinä sekin omiansa,
paljahita poikiansa
rakkahasti rawitsee,
siivillänsä suojelee.

Kuningin koto kaikkialla
näin on rakas rauhan alla:
syystä sitä suojellaan,
wakaisesti warjellaan.
